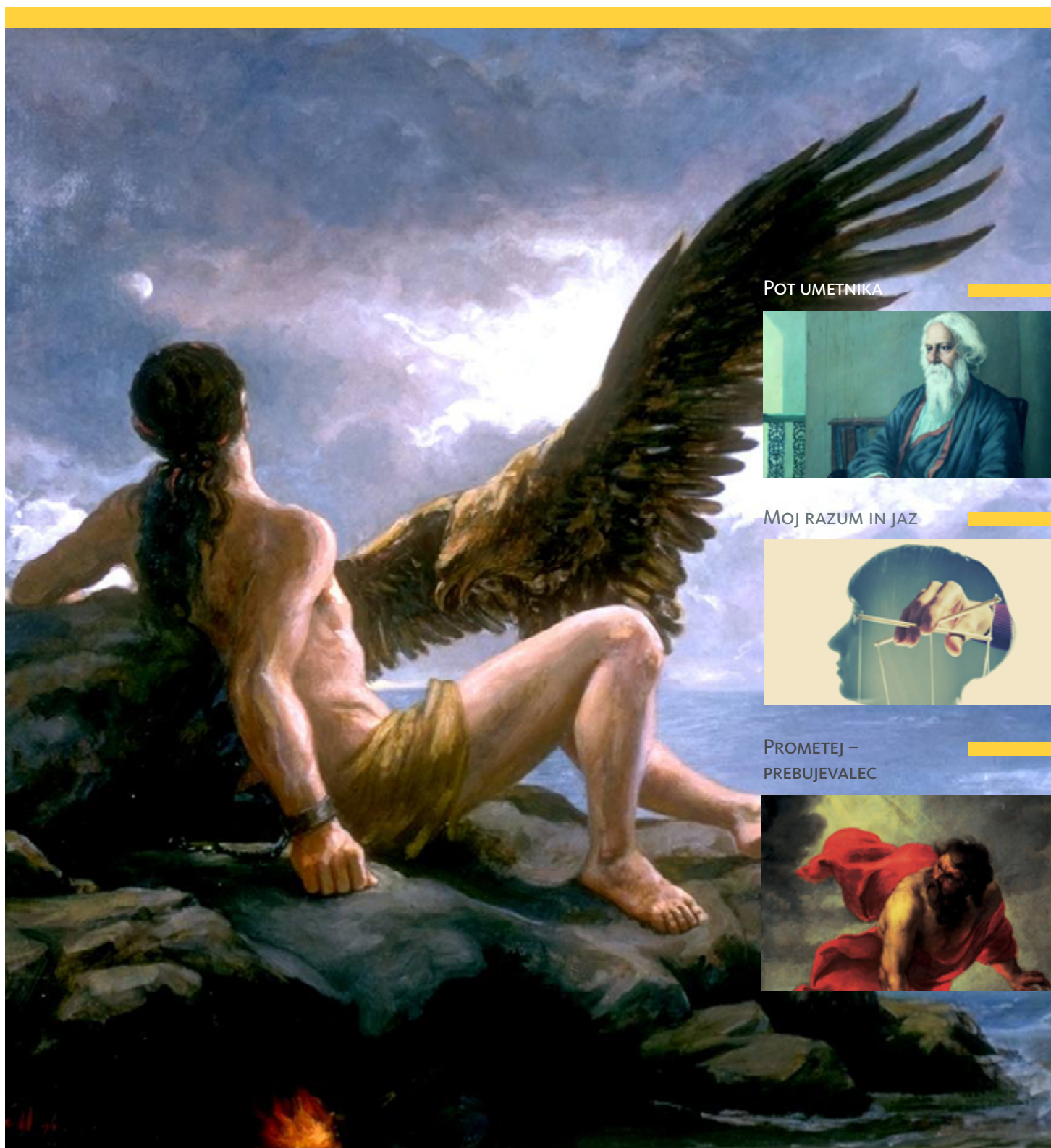

AKROPOLITANEC

ZA BOLJŠEGA ČLOVEKA IN BOLJŠI SVET

POT UMETNIKA

MOJ RAZUM IN JAZ

PROMETEJ –
PREBUJEVALEC

www.akropola.org

FILOZOFIJA

KULTURA

PROSTOVOLJSTVO

JUNG

CARL
GUSTAV

FILOZOFIJA IN PSIHOLOGIJA

TEČAJ

ŽIVLJENJE C. G. JUNGA
OSNOVE JUNGOVE PSIHOLOGIJE
ČLOVEK IN NJEGOVI SIMBOLI
RAZVOJ OSEBNOSTI

ZAČETEK TEČAJA:

PETEK, 28. 2. 2020, OB 18H
WOLFOVA 8 - LJUBLJANA

SOBOTA, 29. 2. 2020, OB 10H
TYRŠEVA 7 - MARIBOR

VEČ ...

AKROPOLITANEC

NOVA AKROPOLA | kulturno društvo

www.akropola.org

FEBRUAR 2020 | ŠT. 54

NASLOV

NOVA AKROPOLA | Ljubljana

Wolfova 8, 1000 Ljubljana

01/25 11 487

NOVA AKROPOLA | Maribor

Tyrševa 7, 2000 Maribor

02/620 32 40

040 709 955

ODPIRALNI ČAS:

PON–ČET 18h–22h

IZDAJATELJ

NOVA AKROPOLA SLOVENIJA

akropolitanec@akropola.org

UREDNIŠTVO

Glavni urednik: Stjepan Palajsa

Urednik: Andrej Praček

Prevajalka in lektorica: Klavdija Blažun

Grafična oblikovalka: Nija Androjna

B E S E D A
U R E D N I K A*Človek spoznaj sebe,*

je pisalo na vstopu v delfsko preročišče. Spoznati sebe je »duhovna« maksima, ki je od nekdanj veljala za glavno nalogo v naših življenjih. Jasno, da je treba poskrbeti za marsikatero praktično stvar, in tudi razumljivo, da iščemo zadovoljitev naših želja, vendar je pomembna tudi – če ne celo predvsem – pot notranjega razvoja. Pot dozorevanja in širitve zavesti.

Za hojo po tej poti ne zadošča le intelektualno delovanje, temveč je potrebno tudi resno in poglobljeno opazovanje sebe in sveta, ki nas obkroža. Potrebujemo izkušnje, ki utrdijo naša stališča. Sami izkušnje sicer počasi pridobivamo, smo pa bistveno hitrejši, če s svojimi izkušnjami preverjamo učenja, ki so se izkazala za verodostojna.

Zato je življenje z vsemi svojimi pripetljaji po samem bistvu dobrohotno. Včasih nam postreže s temnimi, včasih s svetlimi trenutki, enkrat nam pošlje na pot dobre ljudi, kot spodbudo in v oporo, drugič zahtevne, ki preizkušajo naše moči. Vse to so dragocene priložnosti, ki nam omogočajo spoznati sebe.

A zakaj? Zakaj je treba spoznati sebe?

V TEJ ŠTEVILKI:

- UMETNOST: POT UMETNIKA 5
- FILOZOFIJA: MOJ RAZUM IN JAZ 8
- MITOLOGIJA: PROMETEJ – PREBUJEVALEC 12
- ANEKDOTA: RANJENI LABOD 13

Na naslovnici:

Prometej, večno priklenjen na goro Kavkaza, kar je kazen, ker je bogovom ukradel ogenj uma, da bi ga dal ljudem.

Če želimo, da nam avtomobil služi, moramo najprej spoznati njegov namen in njegovo delovanje ter se ga naučiti pravilno uporabljati. Z njim lahko poškodujemo sebe in druge, lahko pa nam omogoči učinkovitejše gibanje. Vse je odvisno od naših znanj, zrelosti in sposobnosti.

Tako kot moramo spoznati prevozno sredstvo našega telesa, moramo spoznati tudi prevozno sredstvo naše duše. Spoznati moramo tudi, kaj zares smo, kaj so naše resnične moči in kaj je le sredstvo našega izražanja. Spoznati moramo, kako naše sredstvo izražanja – telo, misli in čustva – delujejo, kako izkoristiti potenciale in kako krotiti šibkosti, ki so nam bili položeni v zibelko.

Postati moramo mali raziskovalci, se seznaniti s tradicionalnimi izročili kot tudi z dognanji sodobne znanosti. Uvideti hipoteze, ki so nam ponujene, in si s temeljitim preučevanjem

ustvariti lastna stališča. Na začetku ni niti toliko pomembno v kaj verjamemo, kot to, da vemo, zakaj v to verjamemo, in na podlagi česa. Potrebno je imeti trdna stališča, a jih biti po potrebi pripravljen tudi spreminjati. Absolutnega uvida namreč ne moremo imeti: lahko imamo le sliko resnice, ki jo zamenjujemo z vsakokrat boljšo sliko in se s tem približujemo resnici.

Tako bomo odprli nova vrata in naredili prve korake ven iz iluzije splošno sprejetih stališč. Misterij je pred nami, kakor kozmični magnet priteguje dušo, ki si želi spoznati in izražati svojo pravo naravo.

Ne preostane nam drugo, kot da sledimo lastnemu klicu, nežnemu, a vztrajnemu klicu iz svojih največjih notranjih globin.

Andrej Praček, urednik

POT UMETNIKA

SHRADDHA SHETTY

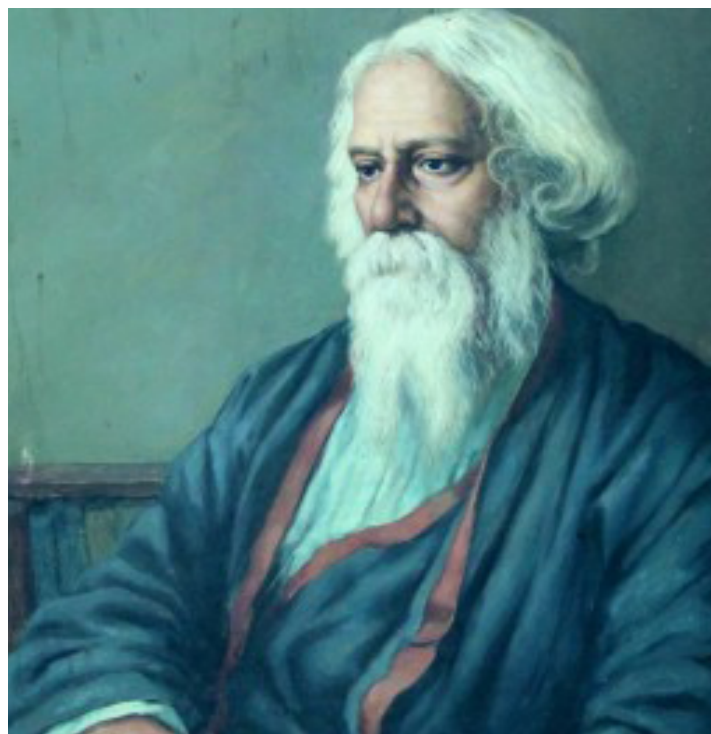
"Lepota je nasmeh resnice, ko se ta zazre v svoj obraz v popolnem ogledalu."

Rabindranath Tagore

Kako bi opredelili umetnost? Navadno je opisana kot oblika, ki razvaja oči. To obliko imenujemo "lepo". Je lepota torej povezana le z gledanjem ter občutki gledalca v danem trenutku? Ali obstaja nekaj, čemur lahko rečemo absolutna lepota, ki je nad subjektivnimi občutki v trenutku, ki je stvar notranjega (u)vida, ki ostane lepa, ne glede na to, ali jo gledalec ceni ali ne – kot je na primer lep sončni vzhod ali lotosov cvet? Takšno lepoto veliko religij opisuje kot notranjo vrline, arhetip, eno od načel nespremenljive objektivne resnice, ki je ne vežeta niti čas niti prostor ter ki je nad vedno spremenljivo subjektivno resničnostjo. Če ta absolutna lepota obstaja, postane vidik resničnosti, ki združuje, ne glede na razlike v razpoloženju, modi, kulturi, nacionalnosti, barvi kože ali spolu.

"Bistveno enotnost sveta skušajmo razumeti z zavestno dušo človeka; učimo se videti, da enotnost drži skupaj en večni duh, čigar moč ustvarja zemljo, nebo, zvezde in v istem trenutku osvetljuje naš um."

V klasični tradiciji umetnost tiste, ki jo ustvarjajo, navdihuje, da se dotaknejo nespremenljivega, metafizičnega kraljestva absolutne lepote in harmonije ter ju posredujejo v obliki slike, kipa, gledališča ali poezije. To kraljestvo je domovanje bogov; popoln izraz neskončnih možnosti. Občudovalec, ki se "prebudi" v to neskončno resnico, doživi globoko potrebo po tem, da bi se ji približal, da bi segel vedno višje, da bi postal boljši, kot je v tem trenutku, malce bolj plemenit, malce lepši, in da bi izrazil tisto, kar je prej ostajalo skrito v naših potencialih.

Tudi simboli v različnih umetniških oblikah, ki odstirajo skrito resnico, lahko včasih vzbudijo sublimno estetiko, ki priključuje potrebo po lepoti in harmoniji. Tako lahko umetnost postane most, ki povezuje nespremenljivo realnost, večni vidik življenja, s prehodnim svetom. Pravemu iskalcu modrosti lahko pravo umetniško delo služi kot kašipot k enotnosti.

"Vem, da sem med petjem, bobnanjem in plesom našel svojo večnost."

Pravi umetnik ima zato ključno dvojno vlogo. Dvigniti se mora k oknu in uzreti svojo večnost, nato pa splezati nazaj dol ter najti način, da svojo izkušnjo prenese tistim, ki se okna in priložnosti, ki so pred njimi, sploh ne zavedajo. Tako jih spodbudi, da se sami povzpnejo in pridobijo to izkušnjo.

Veličina Rabindranatha Tagore morda leži prav v tem, da je občutek večnosti v kraljestvu minljivega izrazil skozi obsežen opus literarnih del, v katerih išče pristno globino in bogastvo v na videz vsakodnevnih stvareh. Kot ključnemu "pionirju" mu pripisujejo zasluge za kulturno renesanso v Indiji, s katero je obudil smisel in namen umetnosti, ki daje izraz duhu.

"Umetnik je ljubimec narave; zato je njen suženj in hkrati gospodar."

Njegova dela, zapisana v pogovorni bengalščini, nekatera pa prevedena tudi v angleščino, črpajo vsebino iz narave, mističizma in filozofskih uvidov. Pri tem je jasno, da je je narava v njem vzbudila občutek čudežnosti in ga spodbudila, da je poglobljeno raziskoval njene uganke. Modreci so v preteklosti govorili o tem, da je narava polna skrivnosti, ki se razodenejo le tistim, ki se uskladijo z njenimi zakoni. Narava zanj torej nikoli ni bila le ozadje njegovega dela; njena prisotnost je bila ključna.

Zemlja je opisana kot negujoča mati, nebo kot priča, drevesa kot darovalci, mlado drevo kot božanstvo, ljudje pa kot ponižen del te družine; medsebojno odvisne enotnosti, ki temelji na vzajemnem sodelovanju in spoštovanju. Za gozdom, živalmi in minerali so človeška bitja nezamenljiv del narave, prav tako kot bogovi: narava pa je temeljni in neločljivo povezan zakon življenja.

"Spal sem in sanjal, da je življenje radost. Zbudil sem se in videl, da je življenje služenje. Deloval sem in videl, da je služenje radost."

Tagore je bil mistični pesnik, ki si je drznil sanjati; a obenem ne moremo reči, da ni bil povezan z vsakodnevno resničnostjo. Predan je bil družbenim reformam, predstavljal je svobodnega človeka, ki sledi idealom, pri čemer ga ne omejujejo navade ali družbene konvencije. Kot primer lahko navedemo njegov nekonvencionalen način izobraževanja v učilnicah. Leta 1901 je ustanovil šolo v Shantiniketanu, kjer so bile v središču tradicionalne vrednote, kulturni prepoved in enotnost. Ni se bal posledic in niso ga zanimale nagrade. K uresničevanju svoje vizije je pristopal umirjeno. Leta 1912 je postal prvi azijski pesnik, ki je za svoja dela prejel Nobelovo nagrado, leta 1915 pa so ga posledično posvetili v viteza. A viteškemu nazivu se je leta 1919 odpovedal v odgovor na krivice zaradi masakra v Jalianwala Baghu v Severni Indiji.

"Vse kar nam pripada, pride k nam, če le naredimo prostor za to."

Kaj mu je omogočilo, da je postal most med kraljestvom duha in materije? Morda je Tagore svojemu umu dovolil, da postane prazno platno, ki ga narava lahko poslika s svojimi izjemnimi barvami. Postal je prozoren, usmeril se je k preprostosti, pri čemer se je vzdržal osebnih zanimanj, želj in presoj – da bi lahko prejel. A kako lahko to nekomu uspe? Naj zbežim stran, v asketizem? Zdi se, kot da svet pogojuje naš um, in iskalec bi zato lahko pomislil na pobeg. Varovati luč resnice je veliko težje, ko se zdi, da družba koraka v nasprotno smer. Morda prav v tem leži bistvo umetnikovega smisla. Ob prejemu Nobelove nagrade je Tagore v svojem govoru razložil, kako se je srečal s to dilemo. Govoril je o času, ki ga je preživel v izolaciji v naravi:

"Bil sem precej nepoznan posameznik. Moje ime je poznal le redko kdo zunaj moje province. A s to nepoznanostjo sem bil zadovoljen, saj me je varovala pred radovednostjo množic. Potem pa je napočil trenutek, ko je moje srce začutilo hrepenenje. Bil je čas, da izstopim iz samote in naredim nekaj za soljudi. Ne le, da dam obliko svojim sanjam in globoko premišlujem o življenjskih vprašanjih, ampak da poskusim svoje ideje udejanjiti prek konkretnega delovanja, konkretne dolžnosti."

To je poziv idealistom, naj jih ne bo strah, in naj vztrajajo pri spoštovanju plemenitih idej, povezanih z duhom. To je poziv k temu, da delujemo v svetu, hkrati pa da nas ta ne posrka. Sposobni moramo biti videti dlje od svojih omejenih misli, strahov in tekanja za denarjem, da se lahko naučimo služiti. Navdih moramo črpati od velikih umetnikov in nadaljevati njihovo delo ne glede na poklic, ki ga opravljamo.

Ali vsi lahko postanemo umetniki življenja ali je to sposobnost redkih? Če je cilj umetnika posredovanje lepote skozi obliko, potem je ta poziv k delovanju namenjen vsem. Vsak od nas ima fizično telo, v katerem se rodi, in ga s pozornostjo in estetiko lahko ohrani. Vsi imamo tudi čustva in misli, ki jih vseskozi usmerjamo in oblikujemo. In čeprav imajo umetniki bolj subtilne misli in čustva, so tudi naše lahko lepe, navdihujoče, pravične, usmerjene k našemu najboljšemu potencialu ter služijo vsem. Nazadnje je vse odvisno od nas.

Tagorovo delo je kot most, a na koncu se ga moramo sami potruditi prečkati in v življenje prenesti neomejen svet plemenitih vrednot.

"Morja ne moreš prečkati tako, da le stojiš in zreš v vodo."

Umetniki smisla lahko postanemo le, če uskladimo naše misli, čustva in dejanja z večno resnico naših življenj. Lepoto, harmonijo in enotnost lahko izrazimo v vsakem poklicu: kot zdravnik, kot bankir, kot gospodinja ali kot učenec. Sami se lahko odločimo, da postanemo pravi umetniki, ki prečkajo mostove k lepemu.

"Grdota je del izkrivljenega izraza lepote v naših življenjih in v naši umetnosti, ki izhaja iz našega nepopolnega zavedanja resnice. Naša življenja lahko v določeni meri usmerimo proti zakonu resnice, ki je v nas in v vsem, prav tako pa lahko prispevamo k poečevanju grdote, če delujemo v nasprotju z večnim zakonom harmonije, ki je vseprisoten."

Ali ni zato pravi čas, da se vprašamo: "Kaj je moja resnica?" Imam v sebi nespremenljivo realnost, ki me povezuje z vsem človeštvom in univerzumom? Lahko iščem to notranjo realnost, da bom lahko doživel in dal praktičen izraz veličastnim idealom? Morda bo to od mene zahtevalo večjo ponižnost in več poguma, ki mi bosta vlivala večjo moč, tudi ko bo težko. A vključimo ju lahko v naš vsakdan. Kot idealisti lahko skupaj naredimo ta snovni svet lepši, pravičnejši in bolj plemenit. Vse, kar moramo narediti, je, da raziščemo pot pravih umetnikov, ki naš pogled usmerjajo navzgor, k duhu. 🌿

Viri:

- Ray, Mohit Kumar. TheEnglishWritingsofRabindranath Tagore: Poems. AtlanticPublishers&Dist (2007).
- Tagore, Rabindranath. Sadhana - RealizationsofLife (1913).
- Tagore, Rabindranath. Stray Birds.
- Tagore, Rabindranath. BanquetSpeech. Nobel Media AB 2014.

MOJ RAZUM IN JAZ

SANGEETA IYER

Ali moj um obstaja zunaj mene? Kdo sem zares, če nisem razum? Marsikdo med nami je že doživel, da zapade v notranji konflikt s samim seboj, kot da bi bila v nas dva človeka, ki se pogovarjata: z enim med njima se naposled tudi strinjamo. Včasih se nam celo na naše presenečenje dozdeva, kot da ima naš razum svoj lastni razum! "Ne vem, kaj me je prijelo," pravimo zbegani, "le kako sem se lahko obnašal čisto v nasprotju s sabo?" To ni način obnašanja, ki bi ga izbrali v naših boljših trenutkih. In morda je tukaj ključ: naših boljših trenutkih ... kadar bi delovali iz našega višjega jaza. Zdi se, kot da tako obnašanje ne izhaja iz nas, saj naš razum v resnici ni to, kar smo. Razum je naše orodje, nismo pa razum mi.

Kdo smo potem mi v resnici? Kaj bi lahko bilo za našimi mislimi, našimi čustvi in našim telesom? Številne tradicije govorijo o duši, o breztelesni, nematerialni esenci, ki našemu telesu daje življenje. Obstaja verovanje, da ta del, ki ni fizičen niti otipljiv, obstaja še naprej tudi po smrti telesa. Del nas – za katerega številni med nami menimo, da je najpomembnejši – je večni in neskončen, ne začasen in omejen, kot je telo.

Na vprašanje: "Ali imaš dušo?" bi starodavni filozofi odgovorili: "Ne – jaz *sem* duša. To, kar *imam*, je telo." Duša ... že sama beseda v nas zbudi nekaj vzvišenega. V nas zbudi željo, da bi dojeli to neopredeljivo nekaj, kar je tako čisto in subtilno, da je to težko ubesediti in jezikovno definirati. Tako se sprašujemo: kaj je ta višji jaz, imenovan duh, o katerem govori večina tradicij kot o običajnem nasprotju materije.

Grški filozofi ločujejo to, kar večina med nami imenuje "razum", od duha, pri čemer so naš psihični svet misli in čustev poimenovali "psiha", naš višji jaz ali duh pa "duh". Oni jasno razločujejo med vzroki in njihovimi pojavi. Pravijo, da naša psiha deluje kot zrcalo in da lahko odraža bodisi naš nižji jaz, poln nagonskih vzgibov, ki se vrtijo predvsem

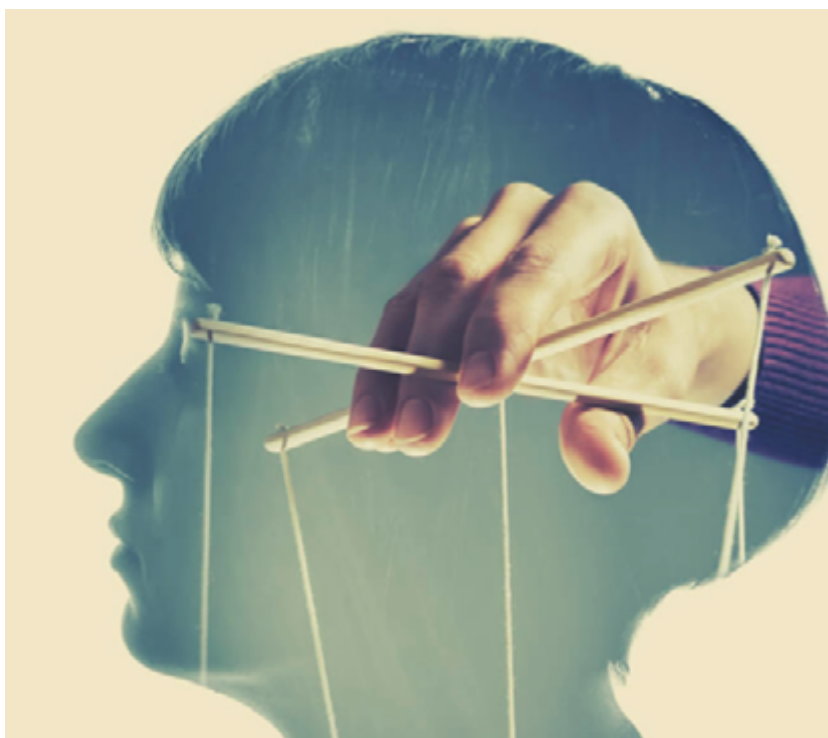
okoli "mene" – in klobčič čustev, ki se mu pridružujejo in ki jih dodatno neti naš ego ... Lahko pa izražajo naš širokoglednejši, altruistični, humani jaz, ki sebe prepozna kot del človeštva, kot del širšega "mi" in ki se čuti eno s celotnim življenjem, pri čemer ga vodi duh, ki išče harmonijo.

NAŠA PSIHA DELUJE KOT ZRCALO IN LAHKO ODRAŽA NAŠ NIŽJI JAZ, LAHKO PA IZRAŽAJO NAŠ ŠIROKOGLEDNEJŠI, ALTRUIISTIČNI, HUMANI JAZ, KI SE ČUTI ENO S CELOTNIM ŽIVLJENJEM ...

Podoben temu razlikovanju je opis v indijski filozofiji, v katerem je poudarjeno pojmovanje dveh ravni uma: *manas* je objektivni, razločujoči um, ki pripada našemu višjemu jazu; *kama manas* pa je subjektivni um, ki je pod vplivom kame, to je osebnih želja. Te želje ga ovijajo kot oblak in ga zaslužnjujejo. Ta vidik uma pripada nižjemu jazu, ki v resnici ni naš pravi jaz, temveč samo sredstvo, orodje, ki naj bi nam pomagalo razmišljati, organizirati in računati. Toda zdi se, da včasih deluje po načelu avtopilota, ali še slabše, kot iztirjeni vlak, ki ga ne moremo ustaviti, ker za to nimamo dovolj moči, čeprav vemo, da drvi težavam naproti. Spomnimo se samo trenutkov, kadar nas zagrabi jeza, za katero vemo, da bo v odnos vnesla še dodatno napetost. Toda namesto da bi kar koli popravila, dosežemo samo nasprotni učinek od tistega, ki smo ga dejansko nameravali doseči. Pomislimo tudi na tiste sebične vzgibe, zaradi katerih naredimo stvari, ki jih obžalujemo – toda kljub vsemu jih vseeno naredimo. Dogaja se nam tudi, da vedno znova odlagamo nekatere stvari, ker se nam zdijo utrudljive – dokler se ne izmuznejo našemu nadzoru in nas nazadnje ujame nevihta, ki bi jo lahko preprečili, če bi pravočasno ukrepali. Tako pa nemočno obstanemo in opazujemo, kako vedno znova padamo v iste pasti, ker ne poslušamo *manasa* in dovolimo, da vajeti prevzame *kama manas*. In tako nas *kama manas*, kot je pač v njegovi naravi, "natovorjen" z željami vleče navzdol. V takih trenutkih čutimo, kot da je naš razum naš sovražnik.

Poleg pretiranega razmišljanja, ki nas pahne v vsakovrstne težave, je pogosta past tudi lažen občutek miru. "Prazen um je vražja delavnica," pravijo. Če *kama manas* ni usmerjen proti nečemu produktivnemu in pozitivnemu, se bo nagibal proti slabim mislim. Zato ga moramo ohranjati v pravi smeri. Buda ga je imenoval "opičji razum", nekaj, kar moramo ukrotiti in uriti, da bi postal produktiven na ravni svojega izjemnega potenciala, ki ga redko pokaže. Nižji um je iluzionist – mojster v umetnosti manipulacije, kadar ga pustimo brez krmila, namesto da bi bil imaginativen in navdihujoč. Isti razum ima namreč moč ustvariti Homerjevo Iliado kot tudi povzročiti Hitlerjev holokavst.

ZDI SE, DA NAŠ RAZUM VČASIH DELUJE PO NAČELU AVTOPILOTA, KI GA NE MOREMO USTAVITI.

Če ima razum tako izjemno moč, ali imamo vsi potencial, da napišemo Shakespearjeve verze ali zrežiramo Spielbergerjeve filme? Kaj pa Mozartov talent za skladanje melodij in Michelangelovo moč ustvarjanja mojstrov? Morda se sprašujemo, ali ta muza ustvarjalnosti prebiva v vsakomer med nami ali pa je to le blagoslov, podarjen le redkim izbranim. Po eni strani menim, da ima vsakdo ta potencial, po drugi strani pa verjetno sami ne bi mogli dojeti načela težnosti, če ga Newton ne bi prvi odkril in nam ga pojasnil. Kaj lahko torej storimo, da bi naredili ta skok in premostili prepad med omejenim znanjem ter to prostrano in brezkončno pokrajino uma, ki so jo veliki ljudje po vsem svetu ustvarjali po različnih poteh?

Pomaga nam lahko troje: **imaginacija, navdih in intuicija.**

Za začetek lahko začnemo uriti svojo **imaginacijo**, to je sposobnost, ki se razlikuje od fantazije in ki ni le z željami obarvano razmišljanje, temveč pomeni preišljene želje. Omogoča nam razvijati sposobnost, da si predstavljamo scenarij, ki še ne obstaja, vendar se počasi izoblikuje pred očmi

našega uma. To je lahko izum, ki prinese napredek v našem razumevanju sveta, kot je teleskop, s katerim lahko opazujemo nepreštevna ozvezdja, ali iznajdba, ki nam prihrani čas in napor – kot sta letalo ali prenosni telefon. Vendar, čeprav nam te iznajdbe lahko zelo pomagajo, ne moremo reči, da so dobre same po sebi: to je odvisno od tega, kako jih uporabljamo. Uporabljati moramo ta učinkovita orodja, da prihranimo čas za razmišljanje o stvareh, ki presegajo naše udobje, in za odkrivanje, kako lahko prispevamo svetu okoli nas. Enako je z razumom. Sam po sebi je eden naših največjih zakladov, saj nam omogoča spodobnost analiziranja in računanja. Toda, kar je najpomembneje: ima sposobnost imaginacije.

Z zadostno mero skromnosti se lahko zavemo, da nobena od naših idej ni povsem originalna. Izvirne ideje že obstajajo kot arhetipi in mi samo kanaliziramo preblisk, ki jih imamo o njih ... majhen delček, ki smo ga prepoznali in razumeli ter ga lahko torej delimo in po potrebi malo po svoje začinimo. Toda ideja že obstaja in je vedno obstajala.

Tako potrebujemo tudi **navdih**, da naš razum usmeri proti višjemu ... proti manasu, naši vrojeni sposobnosti objektivnega razmišljanja in videnja širše slike. Nekaj mora premakniti našega duha in dvigniti naš pogled onkraj materialnih omejitev vsakodnevnega življenja. Dati nam mora navdih, da zares uzremo neskončnost vesolja in dojamemo svojo vlogo znotraj njega; omogoča nam, da vidimo omejitve svojih zemeljskih oblik, hkrati pa se naučimo prepoznati dragocene priložnosti, da jih presežemo. Da vidimo sebe ne kot zgolj 1,5 in več m visoka telesa, temveč kot neomejene ume, ki so človeku omogočili potovanje na Luno in Mangalyaanu na Mars. Da se spomnimo moči Mahatme Gandhija, Martina Lutherja Kinga, Nelsona Mandele in 12-letne Malale – med katerimi so vsi dobili odmevno zmago proti nepravici brez izstrelitve ene same krogle ali salve ranjujočih besed, to bitko so dobili le z močjo svojega duha.

Če lahko dosežemo svoj manas, to drugo dimenzijo znotraj nas, in se z njim povežemo, lahko naš um postane naš

NEKAJ MORA PREMAKNITI NAŠEGA DUHA IN DVIGNITI NAŠ POGLED ONKRAJ MATERIALNIH OMEJITEV VSAKODNEVNEGA ŽIVLJENJA.

najmočnejši zaveznik. Vsi bi lahko bili na isti strani, namesto da bi en del uma moral nenehno krotiti in podjarmljati drugega. Videli bi, da je nižji um samo ego, ki se skriva za masko intelektualizma in paradira naokoli kot gospodar. Vajeti bi predali kočijažu, namesto da bi dovolili konjem vleči na vse strani. In kompas, ki nam omogoča uresničevanje te **etike** – tega notranjega moralnega kodeksa, ki nam pomaga, da vedno znova sprejemamo prave, pravične in plemenite odločitve.

Delia Steinberg Guzman, mednarodna direktorica Nove Akropole, pravi: "Ni pomembno, da ni v modi biti dober, pošten, pravičen, preudaren, vljuden, pogumen, velikodušen in dostojanstven; resnica je, da brez teh in drugih podobnih značilnosti ne moremo imeti kakovostnega življenja. In dejstva to dokazujejo. Z duhovnega vidika, vendar brez zapadanja v fanatične in toge formule, je treba ponuditi nekatere odgovore na vprašanja duše, ki si želi vedeti, kaj počnemo tukaj na svetu, od kod prihajamo in kam gremo ... Drži, vsi si želimo kakovostnega življenja. Toda življenju želimo dati prav in širok pomen ter zagotoviti, da nas ta kakovost izboljša z vseh vidikov. Tedaj bomo učinkovitejši, srečnejši, bolj inteligentni, malo bolj modri in bomo lahko nosili značko človeka s ponosom."

To je velika bitka, Mahabharata, v kateri se je boril Ardžuna in v kateri je navidez branil kraljestvo pred bratranci, ki so postali njegovi sovražniki, toda simbolično ta bitka predstavlja boj med našimi vrlinami in tisoče željami, ki grozijo, da bodo vrline zasenčile.

"NI POMEMBNO, DA NI V MODI BITI DOBER, POŠTEN, PRAVIČEN, PREUDAREN, VLJUDEN, POGUMEN, VELIKODUŠEN IN DOSTOJANSTVEN; RESNICA JE, DA BREZ TEH IN DRUGIH PODOBNIH ZNAČILNOSTI NE MOREMO IMETI KAKOVOSTNEGA ŽIVLJENJA."

DELIA STEINBERG GUZMAN

In tako, v prizadevanju, da bi osvobodili svoj um in da bi nam ta omogočil velik skok proti briljantnosti, je tretja lastnost, ki jo moramo razvijati, **intuicija**. To je vrsta vedenja, do katerega pridemo brez navora in ki nam pokaže, kako pravilno ukrepati. Globoke korenine tega vedenja so namreč v modrosti znotraj nas samih. V Dictionary.com je intuicija opredeljena tako: "Intuicija je proces, ki nam omogoča, da nekaj vemo neposredno, brez analitičnega razmišljanja, in ki premosti prepad med zavednimi in nezavednimi deli našega razuma, pa tudi med nagoni in razumom."

In to, pri čemer nam intuicija lahko zares pomaga, je, da naš razum poveže z našim srcem. Nekje med njima je namreč ta neopredeljena stvar, imenovana zavest. In ta nas vedno vodi ali usmerja k temu, da naredimo pravo stvar ... da naredimo etično izbiro.

To, kar bi nam lahko pomagalo, je povezava z manasom, ker tu se začne izražanje našega človeškega potenciala – osvobojenost od razuma, ovitega v oblak želja, in dosego uma, ki vidi harmonijo in želi biti del nje. Naša dolžnost in naš privilegij je, da v polnosti izkoristimo to priložnost. To je tudi način, da naredimo naš svet boljši tako, da vsakdo med nami izrazi to, kar je v njem najboljše. Tako, da okoli sebe ustvarimo verižni učinek, vse dokler kapljico po kapljico, ne postane boljši ocean ... in človek po človek ne postanemo boljše človeštvo. 🌊

PROMETEJ – PREBUJEVALEC

NATALJA PETLEVJC

Zaposleni, kot smo, se težko ustavimo, da bi opazovali prebujanje življenja v naravi, toda zdi se, da vse močnejša svetloba prižge nekaj tudi v nas. Antični miti nam pripovedujejo zgodbo o drugem prebujenju, ki naj bi napočilo v zelo oddaljeni preteklosti – govorijo nam o prebuditvi človeškega uma.

Neki pogumni, bistrourni in sočutni titan si je upal izzvati vsemogočnega vladarja vesolja, Zevsa. Iz ljubezni in skrbi za ljudi, ki jih je ustvaril po Zevsovem ukazu, je ukradel ogenj z Olimpa, prebivališča bogov. Zahvaljujoč temu ognju kreativne moči se je razvila celotna človeška civilizacija. Toda zgodba pripoveduje, da so se ljudje, potem ko so prejeli ogenj, ločili od bogov, medtem ko so pred njegovim prejetjem živeli srečno brez skrbi, bolezni, vojn in smrti.

Prometej je bil pred krajo ognja pri Zevsu dobro zapisan, saj mu je pomagal v vojni proti titanom in pri rojstvu njegove hčere Atene. Toda potem ko je ukradel ogenj, je nadse priklical Zevsov srd. Ta bog je Prometeja za kazen priklenil za skalno steno na Kavkazu in vsak dan je orel pojedel njegova jetra, ki so nato ponoči ponovno zrastle. Ta kazen je trajala dolgo časa, dokler tega dobrohotneža ljudi ni osvobodil Heraklej, simbol novega in boljšega človeka.

Njegovo ime "Prometej" pomeni, "tisti, ki gleda naprej/ki misli vnaprej". V mitih se kot njegovo nasprotje pojavlja njegov brat Epimetej ("tisti, ki gleda nazaj/ki misli za nazaj"), ki najprej deluje, nato pa šele razmišlja. To pomeni, da se je Prometej zelo dobro zavedal svojih dejanj in njegovih morebitnih posledic. Toda ljudem ni mogel dovoliti, da živijo v temi neznanja in z globoko zaspalimi umi. Cenimo torej ta božji dar uma.

RANJENI LABOD

Nekega dne sta princ Sidarta in njegov bratranec Devadata med sprehodom po gozdu zagledala laboda. Devadata je hitro potegnil lok in ustrelil laboda. Sidarta je pohitel proti ranjenemu labodu in izruval puščico. Ptico je držal v naročju in jo božal.

Devadata je jezno zavpil na princa Sidarto: "Daj mi laboda. Jaz sem ga ustrelil. On pripada meni!"

"Nikoli ti ga ne dam, saj ga boš samo ubil!" je dejal princ odločno. "Vprašajva razsodnike na sodišču in naj oni odločijo."

Razsodniki so imeli vsak svoje mnenje. Nekateri so dejali: "Laboda je treba dodeliti Devadati." Drugi pa: "Dodeliti ga je treba princu Sidarti." Neki modri razsodnik je vstal in dejal: "Življenje pripada tistemu, ki ga reši, ne tistemu, ki ga bo uničil. Labod se dodeli princu."

Princ Sidarta je skrbel za laboda, dokler ni lahko spet letel. Tedaj ga je osvobodil, da bi lahko živel svobodno z drugimi labodi.

NAPOVEDNIK DOGODKOV

Dogodki za mesec FEBRUAR 2020.

Dogodki potekajo v prostorih Nove Akropole v Ljubljani in Mariboru ali na vnaprej razpisani drugi lokaciji.

TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

Prvo predavanje:

TOREK, 18. FEBRUAR 2020, OB 18:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

Cena tečaja: 60 €, študenti in upokojenci: 40 €.
Predstavitveno in prvo predavanje: vstop prost!

TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

Predstavitve:

SREDA, 19. FEBRUAR 2020, OB 20:00

Nova Akropola - Tyrševa 7, Maribor

Cena tečaja: 60 €, študenti in upokojenci: 40 €.
Predstavitveno in prvo predavanje: vstop prost!

C. G. JUNG - FILOZOFIJA IN PSIHOLOGIJA

Tečaj:

PETEK, 28. JANUAR 2020, OB 18:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

Celoten tečaj se bo odvil v treh zaporednih petkih.
Cena tečaja: 60 €.

C. G. JUNG - FILOZOFIJA IN PSIHOLOGIJA

Tečaj:

SOBOTA, 29. JANUAR 2020, OB 10:00

Nova Akropola - Tyrševa 7, Maribor

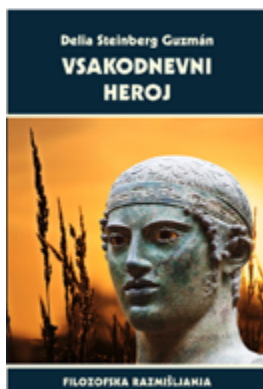
Celoten tečaj se bo odvil v treh zaporednih sobotah.
Cena tečaja: 60 €.

KNJIGE IN REPLIKE V PRODAJI

Knjige in replike lahko kupite v prostorih Nove Akropole.

Lahko jih naročite tudi preko maila na info@akropola.org.

NAŠE KNJIGE

NOVO!
130 x 205 mm
104 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 12 €

NOVO!
130 x 205 mm
112 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

130 x 205 mm
176 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

130 x 205 mm
112 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

130 x 205 mm
64 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

130 x 205 mm
159 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 12 €

130 x 205 mm
102 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

105 x 148 mm
32 STRANI
MEHKA VEZAVA
CENA: 2 €

ARHEOLOŠKE REPLIKE

Arheološke replike so kopije motivov iz različnih časovnih in kulturnih obdobj in predstavljajo kulturno dediščino človeštva. Vsak posamičen izdelek je izdelan v ateljeju Nove Akropole. Vsaka replika ima tudi simboličen pomen, zato je lahko odlično darilo.

Cenik replik

Grčija in Rim

Slovenija

**TI SAM IMAŠ OBLAST NAD SVOJIM UMOM,
NE ZUNANJI DOGODKI.
KO BOŠ TO SPOZNAL, BOŠ NAŠEL MOČ.**

MARK AVRELIJ

www.akropola.org